

PHẦN IV

Mai An đi qua đi lại trong phòng khách, cả buổi sáng nay nàng không làm được gì cả, bởi nàng không hiểu mình đang đợi ai hay có điều gì mà sao trong lòng cứ xốn xang khó chịu. Mai An muốn điện thoại tâm sự cùng chồng, nhưng nàng nhớ lúc sáng sớm Mạnh Toàn nói là anh bận phải họp rất quan trọng nên thôi. Mai An nhủ bụng thôi thì đợi con về cũng được.

Mai An thường xuyên ở nhà một mình, nhưng sao lần này nàng lại thấy cô đơn quá Mai An chợt nghĩ ước gì mình nghe lời Minh Phương mà đi theo Mạnh Toàn một chuyến để hiểu chồng hơn, thì giờ đây mình đâu có quanh quẽ như vậy. Nhưng tại sao không bao giờ anh ấy đề nghị mình cùng đi hay mình làm vướng chân tay anh ấy ?

Vậy mấy người khác đi đâu cũng có vợ theo thì không vướng sao ? Mai An vừa tự hỏi vừa trả lời như vậy suốt mấy giờ đồng hồ , nàng cứ triền miên trong những dằn vặt khó chịu làm đầu óc như mù mịt đi.

Lâu lâu, Mai An lại ngóng ra cửa một lần, nàng bỗng thềm được có Phương Thanh ngồi bên cạnh, để cùng nói chuyện, cùng cười đùa thỏa thích hầu giảm căng thẳng trong đầu óc nàng. Mai An nhìn lên đồng hồ treo tường, nàng lầm bầm nói : Theo lẽ là sáng nay Phương Thanh được về sớm theo thông báo của nhà trường, tức là giờ này phải có mặt ở nhà chứ sao lại chưa thấy, vậy con bé đang ở đâu ?

Nàng sốt ruột đi qua đi lại, gọi chị Thủy hỏi :

- Bé Thanh sáng nay đi có dặn gì không chị ?

- Không.

Mai An lầm bầm trong miệng :

- Sao giờ này chưa về , không biết có chuyện gì không nữa ?

- Chắc không sao đâu, chị. Chị cứ ngồi nghỉ đi, khi nào cháu về tôi nói cháu vào gặp chị liền.

- Ừ

Chị Thủy lại đi xuống nhà sau, một lát sau quay lên đưa Mai An chiếc điện thoại và nói :

- Chị à, có điện thoại của cháu Phương Thanh !
- Chị đưa dây cho tôi, cứ làm việc của mình đi !
- Dạ.

Chị Thủy được Mai An quý trọng bởi tính kín đáo của mình. Chị không bao giờ thắc mắc những việc của Mai An, cũng như không lê la hàng xóm như các cô nàng giúp việc khác. Ba năm sống trong nhà Mai An, chị chỉ biết lặng lẽ làm việc chứ không nhiều lời hỏi han những chuyện của gia đình chủ mình.

Mai An đợi chị Thủy đi khuất mới hỏi con :

- Alô . Con đang ở đâu vậy, sao giờ này mà cũng chưa về nữa ?
- Dạ, con đang ở nhà nội, con gọi để báo cho mẹ biết.
- Chứ không phải con về nhà à ? Sao tự dưng lại qua nhà nội mà không nói trước ?
- Dạ con quên. Tuần trước bà nội nói hôm nay đón con về cùng đi du lịch Côn Đảo với ông bà. Ba con cũng đồng ý rồi mẹ à - Bé Thanh vô tư trả lời.
- Ba con đồng ý rồi thì con không cần phải xin phép mẹ , hả Phương Thanh ?
- Dạ không phải ! Thì con đang báo với mẹ nè , mà con về nhà nội chứ có đi đâu đâu mà mẹ lại la con. - Bé Thanh hơi hờn dỗi với mẹ .

Mai An từ sớm đến giờ lòng nóng như lửa đốt, chỉ mong con về để được cùng trò chuyện cho vui, giờ lại nhận điện thoại của con báo không về thì lửa giận từ đâu kéo đến, nàng bực mình lắm, nên nói :

- Mẹ muốn mai một trước khi đi đâu con phải báo với mẹ trước, chứ không được đặt mẹ trước chuyện đã rồi, nghe chưa ?
- Dạ nghe. Vậy chiều nay con đi với nội nha mẹ ?
- Tùy con, muốn đi đâu thì đi. Kỳ này về , mẹ phạt con cho con biết tội của mình.

Phương Thanh hờn dỗi nói :

- Sao tự dưng mẹ vô cớ la con ? Máy khi con đi mẹ đâu có hạch hỏi con như vậy ?

Mai An giận quá lớn tiếng nói :

- Con ăn nói với mẹ như vậy sao Phương Thanh ? Thật là hỗn láo và ngỗ ngược. Thôi, giờ mẹ không muốn đôi co với con, khi nào về mẹ sẽ phạt con tội này cho nhớ.

Mai An nóng giận tắt điện thoại mà không đợi con nói thêm gì nữa. Lời nói con sao mà vô tình đến vậy. Giá mà con biết mẹ đang chờ để được tâm sự cùng con thì liệu con có đối xử với mẹ như vậy không hả Phương Thanh ? Mai An nhủ thầm trong bụng. Tuy nhiên nàng vẫn không hiểu tại sao mình lại bồn chồn trong dạ, một cảm giác bất an cứ len lỏi trong lòng nàng suốt buổi sáng nay.

Điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Mai An, nàng với tay lấy chiếc điện thoại lúc này để trên bàn, nói :

- Alô. Xin lỗi ai đang ở đầu dây đây ạ.

Bên kia điện thoại, giọng người đàn ông lạ ngập ngừng phân vân :

- Xin lỗi có phải nhà cô Mái An không ạ ?

- Dạ phải. Có chuyện gì không chứ ?

- Tôi có thể nói chuyện với cô Mai An được không ạ ? - Người đàn ông hơi lúng túng hỏi.

- Dạ tôi là Mai An đây, chú kiểm tôi có chuyện gì sao ?

- Dạ có, tôi gọi là Đà Lạt theo số điện thoại mẹ cô, bà Mai lúc sớm có đưa cho. Hiện nay mẹ cô bệnh nặng lắm, bà rất mong được gặp cô. Theo tôi, cô nên thu xếp lên đây liền với bà cụ đi, không biết có được không hả cô Mai An ? .

Mai An run run trả lời :

- Dạ được chứ ! Nhưng... nhưng mẹ tôi bị làm sao hả chú ?

- Tôi cũng không hiểu hết, chỉ biết bà nói tôi nhắn cho cô biết là bà muốn gặp cô .

Mai An hốt hoảng trả lời :

- Tôi sẽ đi ngay. Xin chú nói mẹ tôi yên tâm, khoảng tám giờ tối là tôi tới nơi.

- Vâng, tôi hiểu rồi. Cô mau đi đi để bà đợi, tội nghiệp.

Bên kia đầu dây người đàn ông đã gác máy rồi mà Mai An vẫn chưa trấn tĩnh được. Nàng xây xẩm mặt mày trước tin tức mà nàng mới nhận. Thực ra mẹ nàng bị sao ? Sao hôm nàng về bà không nói cho nàng biết, để giờ này lại nghe rằng bệnh nặng, Mai An ngồi phịch xuống đất, chính nàng cũng không biết được sao tự dưng lại có chuyện nghiêm trọng như vậy, bởi nếu chỉ là bệnh xoàng xĩnh, mẹ nàng không bao giờ báo với nàng vì sợ nàng lo lắng.

Mai An lồm cồm đứng lên, sẵn tay đang cầm điện thoại, nàng bấm máy vào số điện thoại cầm tay của chồng. Tiếng Mạnh Toàn bên kia đầu dây thật lớn :

- Có gì không em, anh đang rất bận, chiều nói có được không ?

Mai An ngập ngừng bởi tiếng nấc phát ra từ cổ họng làm nàng nghẹn nghẹn. Mạnh Toàn sốt ruột hỏi :

- Có chuyện gì sao không nói, anh đang dự cuộc họp quan trọng lắm, hồi sáng anh nói rồi mà.

- Dạ... em gọi để báo tin với anh là mẹ bệnh nặng nhắn em về liền.

- Sao em biết ?

- Dạ, lúc nãy có một người đàn ông lạ nói là mẹ bảo gọi số điện thoại nhà mình để báo cho em, bảo muốn gặp em gấp.

- Vậy em thu xếp đi liền đi. Anh còn quá nhiều việc phải giải quyết cho xong mới đi được

- Thế ngày mai anh có về Đà Lạt được không ?

- Chắc là không quá, ít nhất cũng phải ba ngày nữa mới xong được công việc. Em cũng thấy đó, mình đang xin chính quyền cho mở một công ty cổ quy mô lớn, anh đâu thể tự tiện bỏ dỡ được. - Mạnh Toàn im lặng để xét phản ứng của Mai An, nhưng thấy nàng vẫn thút thít khóc nói tiếp

- Em đừng quá lo lắng, anh nghĩ chắc mẹ không sao đâu. Khi nào xong việc anh sẽ ghé ngang Đà Lạt, em cứ ở đó với mẹ vài ngày cho vui.

- Dạ, em biết.

Mai An vừa trả lời vừa khóc. Mạnh Toàn dặn vợ :

- Có gì gấp thì báo cho anh liền nha. Em gọi cho con chưa ?

- Dạ chưa, chút nữa em gọi.

- Ủ, anh cúp máy nha. Em mau đi đi !

- Chợt Mạnh Toàn hỏi với theo.

- À, mà nè Mai An, mẹ bị bệnh gì ?

- Em cũng không biết nữa, chỉ nghe họ nói mẹ bị nặng lắm, bà mong gặp mặt em ngay.

- Thôi, em thu xếp rồi đi đi. Chắc không có gì đâu, đừng quá lo lắng rồi căn bệnh của em tái phát. Không có anh bên cạnh, em cố giữ gìn sức khỏe đó nha.

- Dạ, nhưng anh hứa xong việc phải ghé qua thăm mẹ nha ?

- Ủ, anh hứa mà. Em đi đi !

- Dạ.

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống gò má Mai An. Nàng cảm thấy buồn và tủi thân pha lẫn đau khổ tột cùng. Sao Mạnh Toàn lại trả lời nàng vô tư như thế, sao với anh lúc nào cũng là công việc, vậy thì lúc nào là lúc anh dành cho gia đình ? Mai An cảm giác được rằng bao nhiêu lần khi cô gặp chuyện cần anh giúp đỡ thì anh luôn ở tận đâu đâu, anh chưa bao giờ cận kề để chia sẻ với cô dù là chuyện lớn hay nhỏ .

Mai An đứng dậy đi vào phòng, xếp vài bộ đồ vào vali, lòng ngổn ngang trăm mối.

Nàng vội vã ra đi cho kịp để mẹ đợi lâu thì lại sốt ruột mà đầu óc vẫn nghĩ ngợi đủ điều về mẹ, về chồng và về con mình. Lòng nàng mỗi lúc một nặng thêm những ưu tư trần trở.

Mai An đến Đà Lạt cũng gần 8 giờ tối. Đón taxi vào đến nhà thì mới hay tin mẹ cô đã vào bệnh viện từ hồi sớm, cô lại tất tả quay ra đón xe vào bệnh viện. Giờ này Đà Lạt đã lờ mờ trong hơi sương. Mai An thần thờ nhìn ra phía trước, cố nhìn những gì thấy hòng để lòng mình bớt lo âu, song sương mù đã làm cho mọi thứ nhòe đi, nhòe cùng nước mắt buồn tủi của Mai An.

Bước vào phòng mẹ sau khi đã được các cô điều dưỡng hướng dẫn, Mai An đứng yên, chết lặng nhìn mẹ mình. Trước mắt Mai An mẹ nàng đang nằm im lìm, tay chân buông thõng cứng đờ. Dáng gầy nhom, gương mặt nhợt nhạt không còn một chút sinh khí nào cả. Da dẻ xanh xao, đôi môi thâm tím vì lạnh và vì bệnh trông thật đau lòng. Chai nước biển nhỏ từng giọt từng giọt đang tiếp vào người mẹ cô như tiếp thêm cho bà sức sống, mũi bà gắn hai ống để dẫn khí

oxy vào. Mẹ khác hẳn với ngày Mai An về thăm mẹ gần đây. Mai An thấy lòng trở lên một niềm ân hận bởi bao lâu nay không được gần gũi chăm sóc mẹ .

Nước mắt Mai An tuôn dài xuống sống mũi, hai má cô , tiếng nấc tức tưởi phát ra từ cổ họng. Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ ,hai tay nắm chặt tay mẹ , lay lay gọi mẹ :

- Mẹ ơi ! Mẹ ! Con về rồi nè ! Mẹ bị sao mà không nói với con cho con biết vậy mẹ ?

Tiếng Mai An thôn thức nhưng không được mẹ đáp lại. Mắt bà Mai vẫn nhắm nghiền không hay biết điều gì nữa càng làm lòng nàng thêm đau nhói.

Ngồi bên mẹ hồi lâu, Mai An đứng dậy quay trở ra phòng trực hỏi thăm trong khi nước mắt vẫn chảy dài xuống má, xuống miệng mình :

- Xin lỗi cô, tôi là Mai An, con gái bà Nguyễn Ngọc Mai, nằm phòng 15. Tôi mới từ Sài Gòn lên đến. Xin lỗi, cô cho tôi hỏi mẹ tôi bị bệnh gì ạ ?

- Bà đã hoàn toàn kiệt sức do không điều trị theo yêu cầu của bác sĩ bệnh viện.

- Nhưng bệnh gì ạ ?

- Xơ gan giai đoạn cuối rồi. Tôi khuyên cô nên vào với bà cụ đi, bà rất cần có người bên cạnh. Và lại, bà đã cố đợi cô từ lúc sáng đến giờ. - Cô y tá ôn tồn nói.

Mai An thắc mắc không hiểu sao mẹ bệnh mà không nghe mẹ nói với mình, sao mẹ nàng không cho nàng hay sớm để về chăm sóc bà. Từ nào giờ mẹ có bao giờ than thở là đau yếu gì đâu, sao giờ lại ra nông nổi, hay có sự gì nhầm lẫn ? Mai An tự nhủ.

Nàng hỏi cô điều dưỡng :

- Vậy bác sĩ nào điều trị cho mẹ tôi ?

- Dạ, bác sĩ Trung.

- Tôi có thể gặp anh ấy được không ?

- Bác sĩ vừa rời bệnh viện lúc tám giờ, sáng mai vào thăm bệnh lúc 7 giờ 80. Cô vui lòng để sáng mai gặp được không ạ.

- Thôi, chắc đành phải đợi thôi chứ biết sao.

Mai An quay trở về phòng mà trong lòng không hết hoài nghi, miệng lầm bầm hai tiếng "xơ gan". Kiến thức của Mai An về căn bệnh này rất ít, cô không thể biết được là có nghiêm trọng không, nhưng nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của mẹ thì chắc chắn đây là một căn bệnh nguy hiểm. Liệu mẹ có qua khỏi không ? Nếu mẹ không qua được thì Mai An phải sống sao đây ? Chỉ có mẹ là người hiểu và thương Mai An nhất. Vậy mà giờ đây ông trời gây cảnh trở trêu cho Mai An, bắt Mai An phải chứng kiến cảnh người thương yêu nhất đang khổ sở chống chọi giữa cái sống và cái chết.

Mai An ngồi bên cạnh mẹ, tay cô vẫn nắm chặt tay bà trong nhiều giờ liền, lâu lâu cô lại gọi :

- Mẹ ơi ! Mở mắt ra nhìn con đi mẹ , con lên đây với mẹ rồi nè !

Giọng Mai An lạc đi trong tiếng nấc, nước mắt chảy xuống môi nghe mặn măn.

Bà Mai vẫn nằm im thin thít.

- Mẹ ơi ! Con thương mẹ lắm, mẹ tỉnh dậy đi.

Tiếng khóc càng lúc càng to, cô không thể kiềm chế được nữa. Mặc cho các cô điều dưỡng khuyên cô nên nghỉ ngơi, nhưng Mai An vẫn cố gắng ngồi bên mẹ .

- Mẹ ơi ! Mẹ tha lỗi cho con nha, vì con đã không ở bên mẹ lâu nay.

- Mẹ ơi, con biết sống làm sao nếu không có mẹ , mẹ có nghe con nói không?

Tiếng Mai An lạc lõng trong không trung, gió thoảng qua mang những lời đó đi nhưng không đủ sức lay gọi bà Mai dậy, bà vẫn nằm bất động, hơi thở nặng nề khó nhọc.

Mai An khóc lóc thảm thiết, giọng cô gọi mẹ đã khản đặc mà bà Mai cũng không thể tỉnh dậy được. Bà đã nằm như vậy gần 18 tiếng đồng hồ, từ lúc được đưa vào đây.

Mai An gục đầu vào bàn tay mẹ, nước mắt mặc sức chảy xuống thấm ướt hai tay bà, lòng cô rối bời bao cảm giác đan xen lẫn nhau. Mai An thiếp đi lúc nào không hay, do mệt vì đi đường xa và mệt vì lo lắng.

Mai An giật mình khi cảm nhận được bàn tay mẹ đang vuốt ve mái tóc mình. Bất gặp ánh mắt thân thương của mẹ, Mai An vui mừng khôn tả, nàng nhoèn miệng cười với mẹ mình. Mai An như reo :

- Mẹ ! Mẹ làm con sợ hết hồn luôn.
- Sợ gì... hả.. con. - Bà Mai nặng nhọc phát âm từng tiếng một.
- Sợ mẹ không mở mắt ra nói chuyện với con nữa.
- Mẹ ... mệt... lắm, mẹ chỉ sợ không sống nổi...

Bà Mai cố nói. Mai An đưa tay lên bịt miệng mẹ lại :

- Mẹ đừng nói như thế nha, con biết mẹ còn sống lâu lắm, mẹ đâu nỡ để con một mình, đúng không ?

- Đúng.

Bà Mai đảo mắt một vòng quanh, hỏi Mai An :

- Con đi có một mình sao ?

- Dạ, anh Toàn đi công tác, công việc quan trọng quá nên không về được. Bé Phương Thanh thì đang đi du lịch với ông bà nội, con chưa liên lạc được, nhưng có nhắn bên nhà nội cháu rồi.

Bà Mai đưa tay xua xua, nói :

- Thôi kệ, không sao đâu con, mẹ không buồn đâu.

Giọng nói bà Mai dần trở nên bình thường. Mai An ân cần hỏi :

- Bây giờ mẹ thấy sao rồi ?

- Mệt lắm con ạ.

- Mẹ nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe thì nói chuyện với con cũng được mà, con ở bên cạnh mẹ nè .

- Thôi, để mẹ nói với con, biết đâu đây là lần cuối cùng mẹ được gần con.

Mai An lắc đầu :

- Mẹ ơi ! Mẹ đừng nói gở nữa, rồi thì mọi thứ sẽ qua thôi.

- Không đâu con. Mẹ đã biết tất cả rồi nên đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Con khỏi phải lo cho mẹ , mẹ thương con nên không muốn con buồn khổ.

Bà Mai phát âm khó khăn làm Mai An càng thêm đau xót trong lòng. Nước mắt Mai An chảy dài xuống má, xuống môi nghe mẩn mẫn.

Bà Mai nói tiếp sau khi đã cố hít thở một hơi nặng nhọc :

- Căn nhà của mẹ tùy con và chồng con quyết định, ở hay bán cũng được, mẹ chỉ muốn con hạnh phúc bên chồng, con của mình. Con hãy với nói bé Phương Thanh là bà ngoại rất thương và mong cháu.

- Mẹ ơi !Mẹ đừng nói như vậy con đau lòng lắm mà mẹ .

Nước mắt Mai An lại chảy dài theo từng tiếng nói của mẹ . Tiếng thờ nặng nhọc của bà càng làm lòng cô tan nát. Mai An cảm nhận được rằng mẹ cô không thể sống cùng cô nữa. Nhưng cô sẽ sống như thế nào khi không còn chỗ dựa tinh thần này nữa.

- Mẹ ơi ! Con thương mẹ lắm. Mẹ là nguồn an ủi duy nhất của con khi con gặp chuyện buồn vui. Mẹ đừng bao giờ nghĩ đến chuyện xa con nha mẹ. - Giọng Mai An nức nghẹn.

- Mẹ ... mẹ rất thương con. - Bà Mai khó nhọc trả lời.

- Nhưng...

- Thôi mẹ nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa. Con sẽ kêu bác sĩ cho mẹ .

- Khoan đã con ! Mẹ thấy cha con đang đến đón mẹ cùng đi. Mai An à ! Hơn hai mươi năm nay, mẹ chờ được gặp lại cha con biết dường nào. Mai An ơi ! Mẹ thấy lòng mình giờ thư thái lắm. Con đừng buồn khổ nha con.

- Mẹ ơi ! Mẹ đừng làm con sợ mà mẹ ! Mai An tức tưởi khóc

- Con chỉ cần một mình mẹ thôi, con chỉ muốn được gần bên mẹ .

Bà Mai gắng một chút hơi tàn nói với con :

- Mai An, con gái của mẹ ! Mẹ ước ao sao con mãi mãi hạnh phúc bên chồng con mình và phải cố gắng nuôi dạy cháu nên người. Mẹ thương con lắm...

Giọng bà Mai nghe càng thêm xa vắng như từ cõi vô biên nào vọng về càng làm Mai An khóc to hơn. Nàng tức tưởi rên rỉ :

- Mẹ ơi ! Mẹ đừng bao giờ xa con nha mẹ, con sợ lắm.

Nắm tay mẹ thật chặt, Mai An muốn giữ mẹ lại. Cô siết bàn tay chỉ còn tro xương và da của bà trong bàn tay của mình, tiếp cho bà hơi ấm tình thương của một người con hiếu thảo. Nhưng dường như bà Mai chờ đợi giây phút này từ lâu

lắm rồi, và dường như sự ra đi đã được bà sắp xếp từ lúc nào, bà từ từ nhắm mắt lại, hơi thở dần yếu đi.

Mai An thì thâm vào tai bà :

- Mẹ ơi ! Con yêu mẹ lắm. Mẹ mau khỏe với con nha mẹ !

Tiếng Mai An rơi vào không gian im ắng của bệnh viện, bà Mai chìm vào giấc ngủ.

Mai An hoảng hồn khi thấy mẹ nằm im lìm, nàng chạy vội ra cửa, gọi :

- Bác sĩ, bác sĩ đâu ! Mẹ tôi sao vậy ?

Từ trong phòng trực, bác sĩ Đình Trung và hai cô điều dưỡng lao ra chạy đến. Vừa nhìn thấy Mai An, Đình Trung bất giác vui mừng. Từ ngày gặp Mai An ở tiệc sinh nhật bạn mình, Đình Trung đã mong chờ giây phút gặp lại Mai An biết dường nào. Nhưng mong là mong như vậy chứ không dám thổ lộ cùng ai cả. Giờ đây, bất ngờ gặp nàng trong tình huống như vậy thật lòng chàng hoan hỉ lắm. .

Đình Trung không quên công việc của mình, anh quay qua hỏi Mai An :

- Bà mới bất tỉnh hay lâu rồi ?

- Mới đây thôi. Mẹ mới nói chuyện với tôi rồi thiếp đi lúc nào không hay.

- Đưa bà vào phòng cấp cứu ! – Anh quay sang nói với Mai An

- Mai An đợi ở ngoài nha.

Mai An ngược mắt lên nhìn Đình Trung, cô chợt nhận ra anh với dáng cao cao mập mập, gương mặt hiền lành chân thật, người đã chen vào trong những giấc mơ êm đềm của Mai An.

Mai An cố nói với theo :

- Anh ráng giúp giùm mẹ tôi ! Có bao giờ mẹ tôi ngủ luôn không bác sĩ ?
Nàng quay qua nắm tay mẹ nói

- Mẹ ơi ! Mẹ tỉnh dậy với con nha mẹ . - Nước mắt nàng đầm đìa trông thật bi thương.

Đình Trung nhìn gương mặt hốc hác của Mai An thì hiểu rằng nàng thương yêu mẹ mình hết mực, lòng càng thêm yêu mến. Nét xanh xao của nàng vẫn không làm nàng giảm vẻ đẹp thanh tú của mình chút nào.

Với anh, nàng là thiên thần mà thượng đế đã cho anh gặp mặt và tương tư đêm ngày.

Đình Trung cùng các cô điều dưỡng đẩy bà Mai vào phòng cấp cứu, bỏ Mai An một mình chờ đợi bên ngoài.



Không ngờ những lời nói đó là những câu cuối cùng của bà Mai dành cho con mình. Mai An đã khóc ngất đi khi nghe tin mẹ mình không qua khỏi.

Mai An tỉnh dậy thì bắt gặp ánh mắt tha thiết của Đình Trung, anh đã ngồi chờ ở đây gần hai tiếng đồng hồ .

- Mai An tỉnh rồi hả ? Em làm anh lo quá :

- Cảm ơn anh Đình Trung. Sao anh lại ở đây ?

- Anh biết Mai An không chịu nổi sự mát mát này nên đã ở bên cạnh em từ lúc em ngất đi đến giờ. - Đình Trung biết Mai An đang bị xúc động rất mạnh trước sự ra đi của mẹ mình

- Mai An làm anh lo quá.

Mai An gắng gượng ngồi dậy :

- Em không sao. Chỉ có mẹ ...

Tiếng Mai An ngừng bật dành cho tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt lại tuôn xuống mũi, xuống mặt, cô đau khổ thật sự.

Đình Trung vỗ vỗ vào vai Mai An, động viên cô :

- Em đừng quá đau khổ ! Em phải đứng lên để lo cho mẹ được chu đáo.

- Em cảm ơn anh, em sẽ cố gắng.

Đình Trung không nói thêm lời nào nữa, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Mai An cho nàng bớt cô đơn đau khổ. Mới một ngày trôi qua mà dáng vẻ Mai An dường như gầy hẳn đi, hai mắt quầng thâm áo nảo. Đình Trung càng ngắm Mai An càng thấy lòng mình rộn rã một tình yêu thầm kín.

Chàng nhỏ nhẹ nói với Mai An :

- Em đi làm thủ tục đưa mẹ về nhà được không, hay là anh làm giùm ?
- Dạ, chắc anh Trung làm giùm em đi. Cho em gặp mẹ có được không ?
- Em đợi anh một chút, anh làm xong giấy tờ rồi mình cùng đưa mẹ em về .

Mai

An có ai cần phải nhấn tin không ?

- Dạ không, em không có bà con họ hàng gì hết.

Đình Trung từ trước đến giờ chỉ có khám chữa bệnh cho bệnh nhân của mình, giờ thấy Mai An quá suy sụp nên đành phải giúp đỡ, làm những thủ tục giấy tờ này không khỏi lúng túng nhưng không tiện nói ra. Mai An mặc dù rất đau khổ nhưng thấy đáng về Đình Trung như vậy cũng thầm cảm ơn trong lòng.

Sau khi hoàn tất những thủ tục cần thiết, Đình Trung giúp Mai An đưa bà Mai về nhà.